

Sygn. akt I C 3222/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: Piotr Jarosz

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta (...)

przeciwko P. D.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt: I C 3222/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 września 2013 r. m.(...)- reprezentowane przez profesjonalnego pełnomocnika - radcę prawnego R. P. (pełnomocnictwo k.4) – wniosło o zasądzenie od P. D. kwoty 520,13 zł z tytułu wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2,21 zł od dnia 1 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 258,96 zł od dnia 1 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty 258,96 zł od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty nadto o zasądzenie kosztów postępowania w tym zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że w dniu 29 maja 2011 roku zmarła E. D. będąca dotychczasowym użytkownikiem wieczystym części działki gruntu nr (...) położonej przy ul. (...)(...). Zaś pozwany P. D., będący bratem zmarłej korzysta z lokalu związanego z prawa użytkowania wieczystego części wymienionej działki i jest najprawdopodobniej jej następcą prawnym. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku wnoszenia opłaty rocznej z tytułu wieczystego użytkownika. (**pozew z załącznikami – k. 1 – 22**).

W piśmie z dnia 28 listopada 2013 roku pełnomocnik powódki wskazała, iż nie dysponuje orzeczeniem stwierdzającym nabycie spadku po E. D..

Na terminie rozprawy w dniu 4 marca 2014 roku stawił się jedynie pełnomocnik powoda r. pr. J. J. (pełnomocnictwo k.38) podtrzymując dotychczasowe stanowisko (**protokół – k. 39**).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Miasto (...)jest właścicielem oddanej w użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej w W. przy ulicy (...) (**okoliczność bezsporna**).

E. D. figuruje jako jedyny właściciel lokalu nr (...) w budynku położonym przy ul. (...) w W. i jako właścicielowi lokalu przysługuje jej udział (...) w działce ewidencyjnej nr (...) z obrębu(...), na której stoi budynek. Dla lokalu mieszkalnego nr (...) Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W. X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą Nr (...). (**odpis zwykły księgi wieczystej – k. 7 – 14, umowa sprzedaży k.17-18 v**)

E. D. zmarła w dniu 29 maja 2011 roku. (**wydruk z systemu ewidencji ludności – k. 6**)

P. D. nie jest właścicielem lokalu nr (...) w budynku położonym przy ul. (...) w W.. (**odpis zwykły księgi wieczystej (...)- k 7 –14**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że art. 233 kodeksu cywilnego określa granice i treść prawa użytkowania wieczystego. W świetle powyższego przepisu, użytkownik wieczysty, będąc we władaniu własności Skarbu Państwa lub gminy musi liczyć się z ograniczeniami wynikającymi z ustawy, zasad współżycia społecznego oraz z umowy. W szczególności należy mieć na względzie obowiązek wieczystego użytkownika w postaci uiszczania opłaty rocznej (art. 238 k.c.).

Opłata za użytkowanie wieczyste ma charakter cywilnoprawny i znajduje podstawę w treści umowy, natomiast prawo do jej aktualizacji wynika z treści art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 21.08.1997r. o gospodarce nieruchomościami. Stosownie do treści art. 71 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2000 roku, Nr 46, poz. 543, z późn. zm.) opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, poczynając od roku następnego po roku, w którym ustanowiono wieczyste użytkowanie. Zgodnie natomiast z wyżej powołanym art. 77 ust. 1 wspomnianej ustawy, wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej może być aktualizowana, nie częściej niż raz w roku, jeżeli wartość tej nieruchomości ulegnie zmianie. Wypowiedzenie dotychczasowej opłaty rocznej musi spełniać warunki określone w ustawie, a zatem winno zostać dokonane pisemnie najpóźniej do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego nową opłatę.

Podkreślenia wymaga, że opłata roczna z góry za dany rok do dnia 31 marca powinna być uiszczana bez wzywania do dokonania tej zapłaty. Zgodnie bowiem z treścią art. 238 k.c. w zw. z art. 71 ust. 1 i 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami użytkownik wieczysty nieruchomości jest zobowiązany do uiszczania opłaty rocznej przez cały czas użytkowania wieczystego i do wnoszenia jej do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok - z wyjątkiem roku, którym zostało to prawo ustanowione.

W tym świetle, odnosząc stan prawny do ustalonego stanu faktycznego wskazać należy, że powód nie udowodnił by pozwany był następcą prawnym po zmarłej E. D..

Należy zauważyć, że w obecnym stanie prawnym rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz **przedstawiać dowody**. Wobec powyższego obowiązek przedstawienia dowodów na poparcie prezentowanych twierdzeń spoczywa na stronach. Nadto na uwadze należy mieć treść przepisów art. 227 k.p.c. w powiązaniu z art. 6 k.c.,

Mianowicie pierwszy przepis wskazuje, że „przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.” Oznacza to, że każde twierdzenie strony oraz uczestnika postępowania powinno być poparte dowodami.

Natomiast art. 6 k.c. nakłada ciężar udowodnienia faktu na osobę, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (por. K. Pietrzykowski [w:] "Kodeks cywilny Komentarz" K. Pietrzykowskiego, Warszawa 2002, tom 1, str. 52, teza 3a).

Sąd podziela także stanowisko Sądu Najwyższego, w którym wskazuje on, że zasada kontrydiktoryjności uwalnia sąd orzekający od odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego którego dysponentem są strony. Bierność strony w zakresie postępowania dowodowego nie zobowiązuje sądu - poza wyjątkowymi przypadkami - do prowadzenia dowodów z urzędu (wyrok SN – Izba Cywilna z dnia 15 grudnia 1998 roku, sygn. I CKN 944/97, Prok.i Pr. 1999/I 1-12/38). Powyższe rozważanie dotyczy zwłaszcza sytuacji, gdy strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

W związku z powyższym, Sąd uznał, że na stronę pozwaną nie można przerzucać ciężaru dowodu okoliczności obciążających powoda.

Skoro powód miał świadomość, że dochodzi roszczenia od następcy prawnego danych osób to winien przedłożyć na tę okoliczność dokumenty, czego nie uczynił, zaś dokumenty złożone przy pozwie nie udowodniają legitymacji biernej pozwanego, którą to Sąd bada z urzędu.

Wobec faktu, że strona powodowa nie wykazała się stosowną inicjatywą dowodową Sąd uznał, że powództwo nie zostało udowodnione co do zasady jak i co do wysokości.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

Dnia 18.06.2014 r.